

Sygn. akt XIV K 260/16, PR 1 Ds. 233.2016

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku w XIV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: **SSR Ryszard Blencki**

Protokolant: sek. sąd. Ewa Leśniak

przy udziale Prokuratora: Beaty Borzemskiej

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2016 r.

sprawy **L. M. (M.)**

syna A. i K. z d. K.

ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 16 stycznia 2016 r. w S. ul. (...) przy pomocy oryginalnego kluczyka zabrał w celu krótkotrwałego użycia cudzy pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki C. (...) o nr rej. (...), a następnie pojazd ten porzucił w stanie uszkodzonym, czym działał na szkodę M. L.,

tj. o czyn z art. 289 § 2 k.k.

II. w dniu 16 stycznia 2016 r. w S. ul. (...), będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku o sygn. akt XIV K 204/14 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki C. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 2,33 promila alkoholu we krwi, czym jednocześnie nie zastosował się do zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wydanego przez Sąd Rejonowy w Słupsku o sygn. akt XIV K 204/14,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k.

1. uznaje oskarżonego **L. M.** za winnego popełnienia zarzucanego mu oskarżeniem czynu, opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 289 § 2 k.k., i za jego popełnienie na podstawie art. 289 § 2 k.k. przy zast. art. 37a k.k. w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. skazuje go na karę roku i 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go do wykonywania w tym czasie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

2. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka od oskarżonego **L. M.** na rzecz pokrzywdzonego M. L. nawiazkę w kwocie 20.000 (dwudziestu tysięcy) złotych;

3. uznaje oskarżonego **L. M.** w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku za winnego tego, że w dniu 16 stycznia 2016 r., będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku w sprawie XIV K 204/14 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku w sprawie XIV K 204/14, w S. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki C. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 2,33 promila

alkoholu we krwi, tj. występku z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k., i za jego popełnienie na podstawie art. 178a § 4 k.k. przy zast. art. 37a k.k. w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. skazuje go na karę roku ograniczenia wolności, zobowiązując go do wykonywania w tym czasie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

4. na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;

5. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

6. na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. i art. 86 § 1 i § 3 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary ograniczenia wolności i w ich miejsce wymierza **Ł. M.** karę łączną roku i 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go do wykonywania w tym czasie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

7. na podstawie art. 63 § 1 i § 5 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej ograniczenia wolności okres zatrzymania od dnia 16 stycznia 2016 r. (godz. 4.10) do dnia 17 stycznia 2016 r. (godz. 8.45) przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dniom kary ograniczenia wolności;

8. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzeka zwrot:

a) Ł. M. – puszki aluminiowej z napisem (...), opisanej w wykazie dowodów rzeczowych nr I/253/16/P pod poz. 2 (k. 85-86 akt),

b) M. L. – wystrzelonej poduszki powietrznej kierowcy, opisanej w wykazie dowodów rzeczowych nr I/253/16/P pod poz. 1 (k. 85-86 akt);

9. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Sygn. akt XIV K 260/16

UZASADNIENIE

- STOSOWNIE DO TREŚCI ART. 423 § 1a K.P.K. i ART. 424 § 3 K.P.K. UZASADNIENIE OGRANICZONO DO **WYJAŚNIENIA PODSTAWY PRAWNEJ** ORAZ CZĘŚCI WYROKU DOTYCZĄCEJ **ROZSTRZYGNĘCIA O ŚRODKU KOMPENSACYJNYM W POSTACI NAWIĄZKI Z ART. 46 § 2 K.K.** -

Sąd Rejonowy zważył, co następuje :

Ł. M. został uznany za winnego tego, że:

- w dniu 16 stycznia 2016 r. w S. ul. (...) przy pomocy oryginalnego kluczyka zabrał w celu krótkotrwałego użycia cudzy pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki C. (...) o nr rej. (...), a następnie pojazd ten porzucił w stanie uszkodzonym, czym działał na szkodę M. L.,

tj. **czynu z art. 289 § 2 k.k.;**

- w dniu 16 stycznia 2016 r., będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku w sprawie XIV K 204/14 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku w sprawie XIV K 204/14, w S. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki C. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 2,33 promila alkoholu we krwi,

tj. **czynu z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k.**

Wskazać wypada, iż przyjęta w akcie oskarżenia kwalifikacja prawna obu czynów nie budzi zastrzeżeń.

Określone w dyspozycji art. 289 § 2 k.k. przestępstwo **zaboru cudzego pojazdu mechanicznego w celu krótkotrwałego użycia** jest szczególną konstrukcją prawną, gdyż jest kwalifikowanym typem tego występku poprzez porzucenie tego pojazdu (już po użyciu) w stanie uszkodzonym. Jest to przestępstwo umyślne, do którego znamion należy zabór cudzego pojazdu mechanicznego w celu jego krótkotrwałego użycia, co odróżnia go od kradzieży, czyli zaboru (w tym przypadku - cudzego pojazdu mechanicznego) w celu jego przywłaszczenia. Jest to przestępstwo materialne, a jego skutkiem jest utrata władztwa nad pojazdem przez osobę uprawnioną. Przepis ten zatem chroni nienaruszalność pojazdu mechanicznego oraz prawo do wyłącznego używania tego pojazdu przez osobę uprawnioną.

Z kolei czyn z **art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.** penalizuje zachowania sprawcze polegające na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, albo w razie uprzedniego prawomocnego skazania za określonego rodzaju przestępstwo (np. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, czyli występki z art. 178a § 1 k.k.), albo dopuszczenia się tego czynu (z art. 178a § 1 k.k.) w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. Zatem kluczowym elementem przyjęcia kwalifikacji z art. 178a § 4 k.k. jest prowadzenie przez sprawcę pojazdu w stanie nietrzeźwości. Wprost wynika to z treści art. 178a § 4 in fine k.k., który także po ponownie użytym funktorze alternatywy „albo” jednoznacznie stanowi, że dotyczy sprawcy, „który dopuścił się czynu określonego w § 1” (tak też: wyrok SN z dnia 13 grudnia 2011 r., sygn. akt II KK 306/11 – publik. KZS 2012 nr 5, poz. 18, Prok. i Pr. 2012 nr 6, poz. 2, str. 5). Otóż, jak orzekł SN w innym z orzeczeń, (...) art. 178a § 4 k.k. cechuje niejednorodny charakter normatywny: pierwsza jego część, wyraża instytucję nadzwyczajnego obostrzenia kary, polegającą na specyficznej recydywie w zakresie przestępstw komunikacyjnych. Odmienny charakter ma druga część art. 178a § 4 k.k.. W tej części art. 178a § 4 k.k. wysławia typ czynu zabronionego, bowiem okoliczności w nim wskazane związane są ściśle z oceną społecznej szkodliwości czynu sprawcy, który prowadząc pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości (lub odurzenia), nie tylko narusza podstawowe zasady bezpieczeństwa w komunikacji, ale ponadto, nie wykonując wcześniej orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, okazuje lekceważenie dla wyroków sądowych, naruszając tym samym autorytet wymiaru sprawiedliwości. Między art. 178a § 4 in fine k.k. a art. 244 k.k. nie zachodzi kumulatywny zbieg przepisów ustawy w rozumieniu art. 11 § 2 k.k. (por. postanowienie SN z dnia 19 stycznia 2012 r., sygn. akt I KZP 22/11 – publik. OSNKW 2012 nr 1, poz. 6, str. 33), a sąd meriti powyższe poglądy w pełni podziela.

Ł. M. ma 25 lat, kawaler, bezdzietny, o wykształceniu średnim, bez zawodu. Pracuje w firmie (...) sp. z o.o. w G. jako pracownik produkcyjny na podstawie umowy o pracę tymczasową na czas określony do dnia 31.10.2016 r., otrzymuje wynagrodzenie w wysokości około 1.800 złotych netto miesięcznie (vide: umowa o pracę tymczasową z dnia 01.10.2016 r. – k. 134). Nie ma innych dochodów, ani wartościowego majątku. Nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo. Był do tej pory 3-krotnie karany, ostatni raz w 2015 roku za czyn z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (vide: informacja z K. z dnia 19.09.2016 r. – k. 132-133).

Stale miejsce pobytu: G. 18D, (...)-(...) S.

Odnosząc się zaś do kwestii środka kompensacyjnego w postaci **nawiązki** w kwocie 20.000,- złotych orzeczonej w stosunku do pierwszego z tych występków (z art. 289 § 2 k.k.) na rzecz pokrzywdzonego M. L. wskazać należy, co następuje.

Sam pokrzywdzony wycenił swoje straty materialne związane z dokonaniem na jego szkodę występkiem wskutek przede wszystkim uszkodzenia jego samochodu osobowego marki C. (...) o nr rej. (...), na kwotę łącznie 35.500,- złotych, nader rzeczowo przedstawiając mechanizm tej wyceny, zarówno w swoim wezwaniu do zapłaty skierowanym do Ł. M. (k. 75), jak i na rozprawie, składając zeznania jako świadek (k. 138), co też należycie udokumentował (vide: umowa kupna-sprzedaży z dnia 17.03.2015 r. – k. 72, faktura VAT z dnia 25.01.2016 r. – k. 73, umowa kupna-sprzedaży samochodu z dnia 25.01.2016 r. – k. 74). Uwzględnił on bowiem przy wycenie wartości pojazdu, który zakupił w marcu

2015 r. za kwotę 44.000,- zł (k. 72), jego amortyzację na dzień zdarzenia na poziomie 5%, co przy krótkim okresie użytkowania przez niego tego samochodu od zakupu i nie dużej ilości przejechanych kilometrów (ok. 4000) było całkowicie racjonalne, przez co ustalił jego wartość na kwotę 41.800,- złotych. Za sprzedaż uszkodzonego auta uzyskał on kwotę 7.000,- złotych (k. 77), a dodatkowo poniósł koszty związane z holowaniem i parkowaniem uszkodzonego pojazdu w kwocie blisko 700,- zł – konkretnie 694,95 zł (k. 73). Dodatkowo domagał się on kwoty 1.000,- złotych zadośćuczynienia za straty moralne i utrudnienia związane z brakiem samochodu.

Tytułem naprawienia wyrządzonej szkody Ł. M. wpłacił na rzecz M. L. łącznie kwotę 13.000,- złotych, na co zgodnie wskazywali oskarżony (k. 136) i pokrzywdzony (k. 138).

Rzecz jasna wpłacona do tej pory kwota pieniędzy przez oskarżonego nie prowadzi do pełnego zaspokojenia roszczeń finansowych pokrzywdzonego, a Ł. M. ma świadomość ciężącego na nim obowiązku naprawienia w całości wyrządzonej szkody, co kilkakrotnie przyznawał w toku rozprawy, nie kwestionując przy tym zasadności wyliczeń ze strony M. L. i niejako uznając te roszczenia (k. 136, 139).

Z tego powodu orzeczona została ta nawiązka w wysokości 20.000,- złotych, która pozwoli, z jednej strony, zrekompensować pokrzywdzonemu, niemal w pełni poniesione przez niego straty materialne, pełniąc funkcję odszkodowawczą, jak i poniekał te pozostałe straty niematerialne, na które wskazywał.

Godzi się tu wskazać, iż nawiązka z art. 46 § 2 k.k., odkąd przestała być z dniem 1 lipca 2015 roku środkiem karnym, nabrała jako środek kompensacyjny innego charakteru. Jej głównym i jedynym celem aktualnie jest **funkcja kompensacyjna**. Utraciła ona bowiem swój penalny charakter, przez to została też wyłączona z zasad wymiaru kary i środków karnych, określonych w art. 53 k.k., na co wprost wskazuje treść art. 56 k.k.. Ma ona zatem służyć wyrównaniu pokrzywdzonemu poniesionej szkody (strat materialnych) wskutek przestępstwa, jak i zadośćuczynieniu doznanej przez niego krzywdzie.